

Tot és

Camps

Fa un any, la portada d'aquest setmanari duia un titular explícit: "Camps absolut". A l'interior, l'article que analitzava els resultats de les eleccions valencianes del 2007 s'encapçalava amb un altre de bastant eloqüent: "Tot esperant l'esquerra", acompanyat d'una fotografia del president dret, ben dret, amb una mà sobre la butxaca i mirant a l'esquerra de la imatge amb aquells ulls que hom posa quan s'esforça a distingir qui el reclama de molts metres estant.

La imatge que il·lustraria millor els darrers dotze mesos de la política valenciana seria, precisament, la d'aquella nit electoral: Camps petrificat, com els artistes que envolten el Micalet. No li ha calgut aprovar cap llei d'anomenada, ni modificar el seu discurs —l'acostament recent a Catalunya té a veure amb el desig de millorar el finançament—, per consolidar-se com una roca al càrrec.

Mentre Camps viu al Palau de la Generalitat com si es tractara d'un *spa*, els contrincants encara estan pitjor que ara fa un any. Els socialistes, que ja acumulen tretze anys a l'oposició i que presenten una base de poder local més esquinçada que mai, no van avançar el seu congrés —que no s'esdevindrà fins a les acaballes de setembre—, han patit la dimissió de Joan Ignasi Pla i tenen ara com a cap transitori Joan Lerma, escollit secretari general del PSPV-PSOE per primera vegada quan Camps només tenia setze anys. Esquerra Unida, en tot aquest temps, s'ha partit en dos i s'ha quedat fora del Congrés dels Diputats, cosa que no

Aquest 27 de maig s'ha complert un any de la segona victòria a les urnes de Francesc Camps. Un any balsàmic: s'ha reunit amb el papa i amb Sarkozy, l'oposició no ha reaccionat des de la desfeta electoral, Zaplana s'ha acomiadat de la política, el govern estatal aprova que Barcelona reba aigua de l'Ebre... Sense badar boca, ni davant la premsa ni a les Corts, Camps arrasa.

passava des del 1982. L'escissió, Iniciativa del Poble Valencià, va presentar-se de bracet del Bloc el 9 de març passat, però units no van arribar al resultat dels nacionalistes, en solitari, el 2000 i el 2004. La tensió al si del reduït grup parlamentari del Compromís —on conviuen totes tres formacions— és elevada.

Ni les caòtiques xifres de l'economia valenciana no fan tremolar l'aigua a can Camps. Ni un deute amb relació al PIB líder, sense parió a la resta d'autonomies —11,4%, i la mitjana estatal és el 5,7%—; ni una taxa de desocupació que puja més que a la resta de l'estat, a un ritme només comparable amb Múrcia i en bona part per culpa d'un model massa basat en el sector de la construcció; ni, tampoc, una renda *per capita* 8 punts inferior a la mitjana estatal i cinc punts menor a la del 2000 no alteren la idea generalitzada que el País Valencià pot presumir d'un enorme desenvolupament.

Tant se val que l'ampliació del port de València depenga de la futura Copa de l'Amèrica —encara sense data—, i que els empresaris alacantins alerten d'un excés inversor a València... El domini del PP és total, i per això la Generalitat es permet el luxe de crear una universitat internacional virtual o d'esforçar-se a reconèixer els estudis de medicina que imparteix la Universitat Catòlica, quan les facultats públiques arrossegueu un deute que supera els 800 milions.

Camps acaba de fer la penúltima cabriola: no acatarà la sentència que obliga a revertir les obres que els socialistes van dur a terme al teatre romà de Sagunt i que el PP, durant molts anys, va criticar. Té art de sobres per a sortir-se'n.

Un repàs del primer any de la seua segona legislatura com a cap del Consell fa evident que el vent li bufa a favor.

Víctor Maceda